

- © Traducerea și permisiunea pentru republicare au fost oferite de către Curtea Constituțională a Republicii Moldova în scopul includerii sale în baza de date HUDOC a Curții.
- © The present text and the authorisation to republish it were granted by the Constitutional Court of the Republic of Moldova for the purpose of its inclusion in the Court's database HUDOC.
- © La traduction et l'autorisation de republier ont été accordées sous l'autorité de la Cour Constitutionnelle de la République de Moldova à son inclusion dans la base de données HUDOC de la Cour.

Chiarello v. Germania - [497/17](#)

Hotărârea din 20.6.2019 [Secția a V-a]

Articolul 34

Statutul de victima

Trei luni de închisoare cu suspendare declarate drept executate după recunoașterea faptului că procedurile penale au fost excesiv de lungi: *pierderea statutului de victimă*

În fapt – Reclamantul, un funcționar de penitenciar, a fost învinuit de luare de mită și condamnat la pedeapsa închisorii de opt luni cu suspendare. Tribunalul național a declarat drept „executate” trei luni, din cauza tergiversărilor existente în cadrul procedurilor penale.

În drept – articolul 6 § 1: Guvernul a susținut că, în măsura în care tribunalele naționale au constatat deja o tergiversare în cadrul procedurilor, durata excesiv de lungă a procedurilor a fost recunoscută și redresată. Chestiunea lipsirii reclamantului de statutul de victimă în sensul articolului 34 era strâns legată de problema ridicată în privința capătului de cerere în baza articolului 6 § 1 referitor la durata procedurilor și, ca atare, a fost conexată cu fondul.

Procedurile penale au durat opt ani și cinci luni la patru nivele de jurisdicție, cu o trimitere la rejudecare de la Curtea de Apel la Curtea Regională. Cu privire la caracterul rezonabil al acelei perioade, Curtea a constatat, în primul rând, că situația reclamantului nu era deosebit de complexă. Totuși, cazul lui a implicat șapte coînculpați, toți fiind reprezentați de un apărător, și a presupus strângerea comprehensivă de probe, care includeau interceptări ale telecomunicațiilor. Numărul mare de coînculpați și volumul de probe au contribuit la prelungirea perioadei dintre punerea sub acuzare și prima ședință de judecată. Această perioadă a fost prelungită ca urmare a unui recurs formulat de un coînculpat împotriva refuzului de numire a unui avocat. De vreme ce această amânare nu putea fi reproșată conduitei reclamantului, nu putea fi reproșată nici Guvernului. Reclamantul nu a fost ținut vreodată în custodie și nu era vorba despre o pedeapsă gravă. Totuși, procedurile au avut implicații sociale considerabile pentru reclamant, dat fiind faptul că era vizată calitatea lui funcționar public.

Având în vedere cursul procedurilor, singura perioadă de inactivitate prelungită a fost între 30 ianuarie 2013 și 11 februarie 2015, fapt recunoscut de Curtea Regională în hotărârea sa și de către Guvern. Lăsând deoparte această perioadă, în lumina acestor factori diverși, durata generală a procedurilor nu a fost excesivă și încă putea fi considerată rezonabilă în sensul articolului 6 § 1.

O decizie sau o măsură favorabilă reclamantului nu era suficientă, de principiu, să-l priveze de statutul de „victimă” a încălcării unui drept din Convenție, atât timp cât autoritățile naționale o recunoșteau, fie în mod expres, fie în esență, și ofereau apoi o redresare pentru încălcarea Convenției. În cazurile privind încălcarea articolului 6 § 1 din cauza duratei excesive a procedurilor penale, Curtea a reținut în mod repetat că redresarea poate fi acordată prin reducerea adecvată a pedepsei cu închisoarea a persoanei găsite vinovată de comiterea unei infracțiuni de o manieră expresă și măsurabilă sau prin întreruperea procedurilor penale din cauza duratei lor excesive. Curtea

a recunoscut, de asemenea, în alte cazuri referitoare la durata procedurilor, că despăgubirea pecuniară poate constitui o redresare pentru procedurile excesiv de lungi.

Curtea Regională a recunoscut în mod expres că procedurile penale au fost excesiv de lungi. Reclamantului nu i s-a acordat nicio despăgubire pecuniară, și nici procedurile penale nu au fost întrerupte din cauza duratei lor nerezonabile. Așadar, rămânea problema reducerii pedepsei cu închisoarea aplicate reclamantului de o manieră expresă și măsurabilă.

Trei luni din pedeapsa cu închisoarea aplicată reclamantului au fost declarate drept executate. Pedeapsa a fost suspendată, iar despăgubirea ar fi fost acordată doar dacă suspendarea era revocată. Prin urmare, reclamantul putea beneficia de reducerea pedepsei cu închisoarea doar în situația în care acesta comitea o nouă infracțiune în perioada de probațiune. În opinia Curții, această formă de despăgubire nu era, însă, una teoretică, ci atenua pericolul închisorii, inerent unei pedepse condiționate cu închisoarea, reducând-o de la opt la cinci luni, de o manieră expresă și măsurabilă. Cu privire la această constatare, era lipsit de importanță că reducerea nu a afectat și consecințele auxiliare ale pedepsei condiționate cu închisoarea.

În aceste circumstanțe, declararea executării a trei luni din pedeapsa închisorii cu suspendare a constituit o redresare suficientă și adecvată.

Concluzie: nicio încălcare (unanimitate).

(A se vedea, de asemenea *Scordino v. Italia* (nr. 1) [MC], [36813/97](#), 29 martie 2006, [Nota informativă 85](#); *Ommer v. Germania* (nr. 1), [10597/03](#), 13 noiembrie 2008; *Ščensnovičius v. Lituania*, [62663/13](#), 10 iulie 2018; și *Malkov v. Estonia*, [31407/07](#), 4 februarie 2010)